

РЕШЕНИЕ

№ 6650

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело №
20231110130616 по описа за 2023 година

А. П. П. е предявил срещу П.Р.Б искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 20000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в стрес, безпокойство, накърняване на честта и достойнство, социална изолация, влошено здравословно състояние, накърняване на името му пред близки причинени от неоснователно повдигнато и поддържано обвинение за извършени деяния по чл. 150, ал. 1, пр. 1 НК, производството по което е приключило с влязло в сила оправдателно решение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, сумата от 2400 лв., представляваща мораторна лихва начислена върху главницата за обезщетение за неимуществени вреди за периода от 31.03.2022 г. до 04.06.2023 г., сумата от 2500 лв. представляваща обезщетение за имуществени вреди от повдигнатото обвинение, изразяващи се в заплатено възнаграждение за адвокатска защита по пр. пр. № 38021/2017 по описа на СРП, н.о.х.д. № 17131/2018 г. по описа на СРС и в.н.о.х.д. № 222/2022 по описа на СГС, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 300 лв., представляваща мораторна лихва начислена върху главницата за обезщетение за имуществени вреди за периода от 31.03.2022 г. до 04.06.2023 г.

Ищецът твърди, че през 2017 г. е привлечена като обвиняем за престъпление по чл. 150, ал. 1, пр. 1 НК, като бил внесен обвинителен акт пред СРС. Посочва, че по н.о.х.д. № 17131/2018 г. по описа на СРС била постановена оправдателна присъда на 21.07.2021 г., която била потвърдена с

решение от 31.03.2023 г. по в.н.о.х.д. № 222/2022 по описа на СГС. Поддържа, че вследствие на водения срещу него наказателен процес е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, безпокойство, накърняване на честта и достойнство, социална изолация, влошено здравословно състояние, накърняване на името му пред близки. Ищецът бил претърпял и имуществени вреди, изразяващи се в заплатено възнаграждение за адвокатска защита в наказателното производство. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата си молба и претендира разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът П.Р.Б оспорва предявените искове като неоснователни. Поддържа, че твърдените неимуществени вреди не са доказани, както и че не са в причинно-следствена връзка с наказателното преследване. Оспорва исковите по размер. Поддържа, че производството е протекло в разумен срок. Оспорва се причинната връзка между здравословното и психичното състояние на ищеца и повдигнатото му обвинение. Оспорва в условията на евентуалност размера на предявения иск за неимуществени вреди като прекомерно завишен с оглед претърпените вреди. Оспорва се като недоказана претенцията за имуществени вреди, като в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата си молба и в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано от насрещната страна.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Претенцията на ищеца се основава на твърдение за водено срещу него наказателно производство, като същият е бил привлечен за обвиняем за извършено престъпление по чл. 150 ал. 1 от НК, приключило с влязла в сила решение от 31.03.2022 г. постановена по в.н.о.х.д. № 222/2022 г. по описа на СГС.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 17.09.2017 г. с постановление за привличане на обвиняем по досъдебно производство № ***** г., по описа на 07 РУ СДВР, пр. пр. 38021/2017 г. по описа на СРП, е привлечен ищецът, за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 130, ал. 2 вр. ал. 1 НК, като с постановлението на ищеца му е наложена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 300 лв. На 17.09.2017 г. е извършен разпит на ищеца. На 24.04.2018 г. е извършен нов разпит на ищеца. С ново постановление от 17.05.2018 г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 150, ал. 1, пр. 1, от НК, като на същата дата е проведен и разпитът му. На 08.08.2018 г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 150, ал. 1, пр. 1, от НК с ново постановление, като на същата дата е проведен разпит. На 17.09.2018 г. е предявено разследването. На 10.10.2018 г. е внесен обвинителен акт срещу ищеца за престъпление по чл. 150, ал. 1, пр. 1, от НК. Производството по делото е приключило с

постановена оправдателна присъда от 21.07.2021 г. по н.о.х.д. № 17131/2018 г. по описа на СРС, НО, 121 състав, потвърдена с решение от 31.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 222/2022 г. на СГС, XII въззивен състав. От представената по делото заповед за задържане на лице от 16.09.2017 г., се установява, че ищецът е бил задържан на 16.09.2017 г. в 11.15 часа за срок от 24 часа. От представената по делото справка за съдимост се установява, че ищецът не е осъждан. По делото е представено и писмо с рег. № ***** от 23.10.2023 г., съгласно което в автоматизираните информационни фондове на МВР разполагали със информация по отношение на ищеца съгласно която за същия е посочено, че имало заявителски материал за извършването на едно деяния /без процесното/.

В хода на производството като свидетел по делото е разпитан Д. К.. От показанията на свидетеля се установява, че познавал ищеца от 2007 г. Посочва, че му било отнело време да разбере, че срещу ищеца имало наказателно производство, тъй като отношенията им се били влошили, което се случило около 2019 г. Посочва, че търсел ищеца по телефона, но той не отговарял, накрая отишъл до тях и разбрал, че бил набеден за случай с телесна повреда и имал проблем с полицията. Твърди, че след това около 2021 г. си възстановили добрите отношения и ищецът и започнал да споделя повече. Посочва, че ищецът бил станал доста раздразнителен при разговорите по телефона, спрял комуникация, като свидетелят предполагал, че ищецът се бил чувствал доста тежко. Ищецът му бил разказал, че процесният случай го бил травмирал доста защото той не бил такъв какъвто го обвиняват, и това което се случило срещу него накрая го накарало да се затвори в себе си, доста се бил уронил престижа му и това било довело до изпадането на ищеца в депресия. Свидетелят твърди, че с доста други хора от обща компания, ищецът бил спрял комуникации.

По делото е разпитван и свидетелката М. Д., която посочва, че познавала ищеца от 15 години, като бил запозната с делото срещу него. Посочва, че към 2017 г. имала връзка с ищеца. Посочва, че впоследствие ищецът ѝ бил разказал какво се било случило, като не знаела детайли, след това разбрала, че от един вид обвинение, става друг вид обвинение, като първоначално бил обвинен за блудство и се е изменило обвинението в хулиганство. Това повлияло на отношенията им и към онзи момент те приключиха, тъй като той се затворил в себе си, което повлияло и на свидетелката и тя спряла да го търся известно време. Твърди, че в разговор с ищеца разбрала подробности за случая, но свидетелката посочва, че вярвала на ищеца и към днешна дата и към тогавашна дата, че такова нещо не се било случило. Посочва, че делото било повлияло на социалния живот на ищеца, тъй като след случката нямал желание да излиза, продължил да работи, само работел и нямал желание за социални контакти. Посочва, че ищецът бил затворен в себе си, като преди обвинението не било така, имало период, в който живели заедно и ищецът бил нормален, енергичен човек, като живели заедно от 2015 г., като малко след процесния случай свидетелката се била изнесла. Свидетелката посочва, че през времето в ищеца се появило едно успокоение, че бил оправдан. Свидетелката твърди, че ищецът чувствал вина за случката спрямо това което

е направил. Свидетелката посочва, че независимо от наказателното производство не се било променило нейното отношение към ищеца, защото му вярвала, че той не бил извършил това престъпление.

Като свидетел е разпитван и М.М., който посочва, че познавал ищеца от 10 години и знаел за образуваното дело, тъй като присъствал и на самата случка, както и бил свидетел по наказателното дело, тъй като обвинението не съвпадало с истината по случката. Посочва, че преди процесния случай се чували с ищеца почти всеки ден, виждали се 1 -2 пъти седмично, след тази ситуация спрели разговорите им, тъй като ищецът се бил затворил в себе. Свидетелят посочва, че според него делото е станала причина ищецът да се разделил с приятелката си. Посочва, че имал проблеми с работа и не можел да работи адекватно, сменил няколко работни места. Посочва, че ищецът го потърсил един като звучал по-спокойно, като бил споделил на свидетеля, че делото било приключило в негова ползва и след това се било възроди приятелството им и започнали да излизат отново.

По делото е приета и съдебно-психологична експертиза, която настоящият състав кредитира като компетентно изготвена, от която се установява, че повдигнатото обвинение и воденото срещу ищеца наказателно производство са предизвикали при ищеца негативни емоционални състояния /с преживяване на чувство за несправедливо обвинение и накърняване на самооценката; напрегнатост, тревожно очакване, притеснение и несигурност; потиснатост; срам унижение и обида; безпомощност; неудобство, нежелание за общуване и социална изолация/ и психосоматичен дискомфорт /нарушаване на съня и бодърстване, липса на енергия/. Вещото лице посочва, че и понастоящем били налице отрицателни преживявания при асоциации, свързани със ситуацията.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Отговорността възниква не по повод на извършени от ответната страна в производството незаконосъобразни действия и възникнали по повод на тях между страните в производството отношения, а по силата за законова разпоредба. Същата урежда отговорност на държавата за причинени от нейни органи вреди, поради което има гаранционно обезщетителен характер. Затова предпоставките за възникването ѝ се уредени в закона като същите не може да се допълват с други такива, за да бъде обосновано наличието или липсата ѝ. Всички предпоставки за възникването на задължението за обезщетяване на причинените вреди по силата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ имат обективен характер, като не е предвидено като предпоставка наличието на виновно поведение на длъжностните лица. Това сочи на извода, че това е обективна отговорност, която се носи винаги, когато са налице посочените в разпоредбата предпоставки. Това е така тъй като с окончателен акт е

установено, че предприетите срещу лицето действия са били неоснователни. Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на прокуратурата или разследващите органи са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Дължимото обезщетение обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от съответното длъжностно лице.

Обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 2 ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността; накърнената чест, достойнство, добро име в обществото. Целта на обезщетението е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице. При това е посочено, че е нормално да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в следствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. Също така следва да бъде посочено, че когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска.

В настоящия случай е налице хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ – ищецът е бил обвинен в извършване на умишлено престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от две до осем години, като съдебното производство е приключило с оправдателна присъда. Постановяване на оправдателна присъда спрямо ищеца поради това, че деянието не е извършено от него обосновава извод за незаконност по смисъла на чл. 2 от ЗОДОВ на повдигнатото обвинение, а оттук - и на действията на длъжностните лица на П.Р.Б по повод образуваното предварително производство, привличането на ищеца като обвиняем и налагането на мярка за неотклонение, внасяне на обвинителен акт в съда, поддържане на обвинението. Незаконността на обвинението съставлява основание за носене на имуществена отговорност от държавата в лицето на нейните правозащитни органи по чл. 2, т. 3 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца вреди, доколкото такива са настъпили като пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. Анализът на събраните доказателства обосновава несъмнен извод, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение и подлежат на

обезщетяване от ответника Прокуратура на Република България на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, поради което неоснователни се явяват оплакванията ответника Прокуратура на Република България за липсата на елементи от фактическия състав за претърпените неимуществени вреди.

Същевременно при определяне на справедливото обезщетение за неимуществени вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. При установена връзка обезщетението по чл. 52 от ЗЗД следва да бъде определено съобразно принципа на справедливостта. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и множество решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. На обезщетяване подлежат неимуществените вреди, които са в пряка причинна връзка с увреждането и техният размер се определя според вида и характера на упражнената процесуална принуда, както и от тежестта на уврежданията. Задължително се отчита тежестта на повдигнатото обвинение и предвиденото за него наказание, продължителността на наказателното преследване, вида и продължителността на наложените мярка за неотклонение и мярка за процесуална принуда, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, и наложената мярка за неотклонение, се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в това число върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички други обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания.

В разглеждания случай от фактическа страна по делото е установено, че на ищеца е повдигнато обвинение в извършено умишлено престъпление, което се явява „тежко“ по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, тъй като за него се предвижда наказание лишаване от свобода от две до осем години, като спрямо ищеца е приложена мярка „парична гаранция“ в размер на 300 лв. Наказателното преследване срещу ищеца е осъществено от 17.09.2017 г., когато ищеца е привлечен за пръв път като обвиняем за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 130, ал. 2 вр. ал. 1 НК до 31.03.2022 г., когато е влязла в сила оправдателната присъда. С оглед критериите за разумност на срока по чл. 6 ЕКЗПЧОС, установени в практиката на Европейския съд по правата на човека, а именно сложност на делото, поведение на обвиняемия/подсъдимия /проведени са деветнадесет съдебни заседания, от които пет са били отложени по вина на ищеца и неговия защитник/ и поведение на компетентните органи, съдът приема, че в конкретния случай наказателното производство е приключило в разумен срок.

Настоящият състав намира, че с оглед показанията свидетели те и съдебно-психологичната експертиза не се установява ищецът да е преживял психически и емоционални страдания, надвишаващи по интензитет обичайните при наличие на обвиняване в престъпление. Като съдът не кредитира показанията на свидетеля М., в частта, в която посочва, че според

него наказателното производство е била причината ищецът да се раздели с приятелката си, доколкото в тази част показанията на свидетеля представляват изразено от свидетеля мнение, а не конкретно възприети от същия факти, още повече, че свидетелката Д. изрично посочва, че независимо от наказателното производство не се било променило нейното отношение към ищеца, защото му вярвала, че той не бил извършил това престъпление. Поради което не може да се направи извода наказателното производство се явява в пряка причинно- следствена връзка с промяната във фактическите отношения между ищеца и свидетелката Д.. Също така не следва да се кредитират и показанията на свидетеля М., в частта, в която посочва, че ищецът имал проблеми с работа и не можел да работи адекватно, доколкото противоречат на останалите събрани доказателства в т. ч. и на показанията на свидетелката Д., която посочва, че делото било повлияло на социалния живот на ищеца, тъй като отказвал да излиза и само ходел на работа и работел. В случая следва да се посочи, че и тримата свидетели посочват, че след оправдателната присъда ищецът бил по-спокоен, като и свидетеля М. и свидетеля К. посочва, че отново са възстановили добрите си отношения с ищеца, като дори свидетелят К. посочва, че това станало още през 2021 г. /окончателното решение на СГС е от 31.03.2022 г./ На следващо място при определяне на размера на обезщетението настоящият състав взе предвид, че ищецът е бил задържан за срок от 24 часа, като на същият му е взета лека мярка за процесуална принуда, а именно „парична гаранция“ в размер на 300 лв., така и неговите характеристични данни. По делото е налична справка от СДВР, от които се установяват данни заявителски материал за още едно деяния. В случая следва да се посочи, че към съвкупността от цялостно преживените негативни емоции от ищеца следва да се посочат и тези, които той е преживял във връзка с извършеното конкретно деяния от ищеца, за което не му е повдигнато обвинение по процесното наказателно дело. В тази връзка са показанията на свидетелката Д., която посочва, че ищецът е чувствал вина за случката спрямо това което е действително бил направил. С оглед на гореизложеното не се установява претърпените от ищеца вреди да се единствено във връзка с процесното производство.

Съобразявайки всички изложени по-горе обстоятелства свързани с тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, интензивността на упражнената репресия, лека мярка за процесуална принуда, задържането със заповед по ЗМВР, степента на засягане на емоционални, личния и професионалния живот на увредения, данните за личността му, съдът намира, че в разглеждания случай за претърпените болки и страдания от психическо естество, на ищеца следва да бъде определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4500 лева общо, отговарящо на принципа на справедливостта, прогласен в чл. 52 ЗЗД и който размер е съобразен с предназначението на обезщетението да поправи претърпяната лична болка и страдания от незаконното преследване, които са установени по делото. С оглед на гореизложеното предявения иск за обезщетяване на неимуществени вреди до пълния предявен размер от 20000 лв. следва да бъде отхвърлен.

Посочените суми за обезщетение неимуществени вреди е била дължима ведно със законната лихва, която е дължима от увреждането, а то е настъпило при осъществяване на фактическия състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ – от влизане в сила на оправдателното решение – 31.03.2022 г. г., до окончателното □ погасяване. От този момент държавните органи изпадат в забава /в този смисъл т. 4 от ТР № 3/22.04.2005 г./. Доколкото ищецът претендира лихвата като конкретна сума в размер на сумата от 2400 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.03.2022 г. до подаване на исковата молба - 04.06.2023 г., то настоящият състав намира, че претенцията се явява частично основателна, като искът се явява основателен за сумата от 566.27 лв., изчислена по реда на чл. 162 от ГПК, като в останалата си част предявения иск следва да се отхвърли.

По отношение претенциите за имуществени вреди:

Съгласно разпоредбата на чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. Обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи. Следователно предпоставка за присъждане на обезщетение за имуществени вреди по реда на чл. 2 ЗОДОВ е по делото да е установена причинна връзка между вредата и незаконното обвинение в извършване на престъпление. Разноските, извършени в наказателното производство, представляват имуществена вреда по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като са пряка и непосредствена последица от увреждането /незаконното наказателно преследване/. Адвокатското възнаграждение за защита по наказателното дело се включва в тези разноски, поради което при предявен иск по чл. 2 от ЗОДОВ се дължи обезщетение за заплатения адвокатски хонорар, но само до разумния и обичайния размер, в който смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2017 г., ОСГК. В настоящият случай ответникът направи изрични възражения за липса на доказателства за платено възнаграждение в претендирания размер, както и че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело.

С исковата молба се претендира сумата от 2500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение на адв. М. Х. за процесуално представителство на ищеца в наказателното производство. По делото за адв. М. Х. е представено единствено пълномощно за процесуално представителство от 27.11.2018 г., което е на лист 23 от н.о.х.д. № 17131/2018 г. по описа на СРС, като не са ангажирани никакви други доказателства. Не са представени никакви доказателства, от които да може да се направи извод, че ищецът е заплатил на адв. Х. претендираната сума, чиято е доказателствената тежест. При липсата на други доказателства по делото, следва да намерят приложение неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест. Тези обстоятелства са правопораждащи, тъй като обуславят спорните по делото права и доказването им е следвало да бъде пълно /т.е., да създаде сигурно убеждение у съда в истинността на твърденията в исковата молба/ и главно /защото има за предмет факти, за

които ищецът носи доказателствена тежест/. С оглед на гореизложеното предявения иск се явява неоснователен и следва да се отхвърли. За пълното следва да се посочи, че в хода на досъдебно производство № ***** г., по описа на 07 РУ СДВР ищецът е бил представляван от друг адвокат, чието адвокатско възнаграждение не е предмет на настоящото дело с оглед наведените твърдения в исковата молба.

По отношение на иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Настоящият състав намира, искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се явява акцесорен по отношение на главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и доколкото главният иск се явява неоснователен, то такъв се явява и искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, поради което следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да му бъдат присъдени сторени разноси, като се претендират сумите от 10 лв. за платена държавна такса и както и 1500 адвокатско възнаграждение. Настоящият състав намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на възнаграждението по чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което на основание чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения същото следва да бъде оставено без уважение. С оглед частичната основателност на исковата молба на ищеца следва да му бъде присъдена сумата от 10 лв. за заплатена държавна такса и сумата от 301.56 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА П.Р.Б, с адрес Фирма, да заплати на А. П. П., ЕГН ***** , със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. Х., по предявените искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 4500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в стрес, безпокойство, накърняване на честта и достойнство, социална изолация, влошено здравословно състояние, накърняване на името му пред близки причинени от неоснователно повдигнато и поддържано обвинение за извършени деяния по чл. 150, ал. 1, пр. 1 НК, производството по което е приключило с влязло в сила оправдателно решение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 566.27 лв., представляваща мораторна лихва начислена върху главницата за обезщетение за неимуществени вреди за периода от 31.03.2022 г. до 04.06.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за претърпените неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 4500 лв. до пълния предявен размер от 20000 лв., ведно със законната лихва от 05.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, иска за лихва за забава за сумата над уважения размер от 566.27 лв., до пълния претендиран размер от 2400 лв., иска за сумата от 2500 лв. представляваща обезщетение за имуществени вреди от повдигнатото обвинение, изразяващи се в заплатено възнаграждение за адвокатска защита по пр. пр. № 38021/2017 по описа на СРП, н.о.х.д. №

17131/2018 г. по описа на СРС и в.н.о.х.д. № 222/2022 по описа на СГС, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и иска за сумата от 300 лв., представляваща мораторна лихва начислена върху главницата за обезщетение за имуществени вреди за периода от 31.03.2022 г. до 04.06.2023 г.

ОСЪЖДА П.Р.Б с адрес Фирма, да заплати на А. П. П., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. Х., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 311.56 лв., представляваща сторените разноси в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____